

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (nionde avdelningen)

den 14 december 2017*

”Personalmål – Tjänstemän – Befordran – Befordringsförfarandet 2015 – Beslut att inte befordra sökanden till lönegrad AD 10 med verkan från den 1 juli 2015 – Övergång mellan institutioner – Tidsproportionerligt system – Jämförelse av kvalifikationer – Artikel 45 i tjänsteföreskrifterna – Ansvar”

I mål T-21/17,

RL, tjänsteman vid Europaparlamentet, företrädd av advokaterna C. Bernard-Glanz och A. Tymen,

sökande,

mot

Europeiska unionens domstol, företrädd av J. Inghelram och V. Hanley-Emilsson, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan grundad på artikel 270 FEUF om dels ogiltigförklaring av det beslut som meddelades av Europeiska unionens domstol den 11 maj 2016 om att inte befordra sökanden från den 1 juli 2015, dels ersättning för den skada sökanden påstår sig ha lidit,

meddelar

TRIBUNALEN (nionde avdelningen)

sammansatt av ordföranden S. Gervasoni (referent) samt domarna K. Kowalik-Bańczyk och C. Mac Eochaidh,

justitiesekreterare: E. Coulon,

följande

* Rättegångsspråk: franska.

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- 1 Artikel 45 i Tjänsteföreskrifter för tjänstemän i Europeiska unionen (nedan kallade tjänsteföreskrifterna) har följande lydelse:

”En tjänstemans befordran ska beslutas av tillsättningsmyndigheten med beaktande av artikel 6.2. Om förfarandet i artiklarna 4 och 29.1 inte tillämpas får en tjänsteman befordras endast om tjänstemannen innehar en tjänst som motsvarar en av grundtjänsterna enligt bilaga I avsnitt A för närmast högre lönegrad. Befordran ska ske genom att tjänstemannen placeras i den närmast högre lönegraden i den tjänstegrupp som denne tillhör. Befordran ska ske uteslutande genom ett urval bland de tjänstemän som fullgjort en minimiperiod på två år i sin lönegrad och efter en jämförelse av kvalifikationerna för de tjänstemän som kan komma i fråga för befordran. Vid jämförelsen av kvalifikationerna ska tillsättningsmyndigheten särskilt beakta tjänstemannens rapport, de språkkunskaper som används i arbetet, utöver de fördjupade kunskaper i ett språk som tjänstemannen redan har visat i enlighet med artikel 28 f, och det ansvar tjänstemannen har.

...”

- 2 Enligt instruktionerna för befordran, vilka bifogats Europeiska unionens domstols beslut av den 19 oktober 2005 om befordran (nedan kallade instruktionerna för befordran) bör normalt en tjänsteman, för att kunna komma i fråga för befordran, ha tilldelats ett visst lägsta antal befordringspoäng, enligt en referensnivå (punkt 3).
- 3 I punkt 4 i instruktionerna för befordran anges att en tjänsteman under varje år inom en viss lönegrad erhåller befordringspoäng på en skala från noll till tre poäng. Erhållandet av noll poäng motsvarar en tillfälligt blockerad karriärutveckling, erhållandet av en poäng motsvarar en långsam karriärutveckling, erhållandet av två poäng motsvarar en normal karriärutveckling och erhållandet av tre poäng motsvarar en snabb karriärutveckling.
- 4 Enligt instruktionerna för befordran tilldelas vidare befordringspoängen årligen av direktören för det direktorat som tjänstemannen tillhör, på grundval av tjänstemannens meriter och huvudsakligen utifrån den betygsrapport som upprättats (punkt 5). Direktören ska årligen för varje lönegrad upprätta en förteckning över tjänstemän inom sitt direktorat som uppnått referensnivån för befordran (punkt 7).
- 5 Slutligen anges i punkt 8 i instruktionerna för befordran att dessa förteckningar offentliggörs och överlämnas till gemensamma befordringskommittén, vilken för varje lönegrad gör en jämförande undersökning av samtliga befordringsbara tjänstemän, med beaktande av de befordringspoäng som erhållits, och en prövning av huruvida de hänger väl ihop med respektive betygsrapport. Kommitténs arbete avslutas med att den för varje lönegrad upprättar en förteckning över de tjänstemän som föreslås för befordran, där deras inbördes prioritetsordning anges. Denna förteckning överlämnas för beslut till tillsättningsmyndigheten.
- 6 I allmänhet gjordes inom ramen för befordringssystemet i Europeiska unionens domstol prövningen av antalet erhållna befordringspoäng utifrån den berördes situation den 1 januari. En specialåtgärd infördes emellertid för befordringsförfarandena 2006, 2007 och 2008, till förmån för tjänstemän som rekryterats från den 1 maj 2004 inom vissa lönegrader. Enligt denna åtgärd beaktades antalet poäng inte bara utifrån situationen den 1 januari, utan även för första dagen varje månad under året (nedan kallad den tidsproportionerliga åtgärden).

- 7 Tillämpningsområdet för den tidsproportionerliga åtgärden utsträcktes till övriga lönegrader år 2009. Närmare bestämt har, enligt punkt 6 i slutsatserna från samrådsförfarandet mellan Europeiska unionens domstols förvaltning och European Public Service Union (Europeiska unionens tjänstemäns fackförbund) rörande det system för befordran som tillämpades vid Europeiska unionens domstol den 27 oktober 2009, det antal poäng som ska beaktas vid befordran enligt den tidsproportionerliga åtgärden erhållits ”genom ett tillägg av ... de samlade befordringspoängen den 31 december år N-1 [och] ett tillägg den 1 i varje månad under år N med en tolfedel av två poäng eller, när tjänstemannen erhållit mindre än två poäng under år N-1, en tolfedel av faktiskt erhållna poäng”.
- 8 Från och med befordringsförfarandet 2015 har den tidsproportionerliga åtgärden utsträckts till att omfatta samtliga lönegrader upp till och med AST 8 och AD 11, oberoende av rekryteringsdatum för berörd tjänsteman (punkt 1 i slutsatserna från samrådsförfarandet mellan Europeiska unionens domstols administration och European Public Service Union – EU-domstolen, angående systemet för befordran av den 22 juli 2015).

Bakgrund till tvisten

- 9 Sökanden, RL, började sin tjänstgöring vid Europeiska unionens domstol den 1 oktober 2004 i egenskap av tillfälligt anställd. Han utnämndes till tjänsteman den 1 mars 2006.
- 10 Den 16 mars 2015 överfördes sökanden till Europaparlamentet. Han rangordnades i lönegrad AD 9, löneklass 2, när denna överföring skedde.
- 11 Genom beslut av den 8 juli 2015 fastställde tillsättningsmyndigheten den lägsta nivån för befordran för tjänstemän inom lönegrad AD 9 till lönegrad AD 10 till 8 poäng, för befordringsförfarandet 2015.
- 12 På fråga informerades sökanden av Europeiska unionens domstol den 7 december 2015 om att han inte erhållit någon befordringspoäng för året 2014.
- 13 Sökanden bestred genom skrivelse av den 11 december 2015 beslutet att inte tilldela honom någon befordringspoäng för året 2014 och begärde att han skulle tilldelas 2,5–3 poäng för det året. Den 10 februari 2016 anförde han klagomål mot beslutet att inte tilldela honom befordringspoäng för år 2014 och mot beslutet att inte befordra honom för år 2015.
- 14 Europeiska unionens domstols kansli beslutade den 4 mars 2016, i sin egenskap av tillsättningsmyndighet, att, i enlighet med befordringskommitténs yttrande tilldela sökanden 2,5 befordringspoäng för år 2014.
- 15 Sökanden begärde genom e-postmeddelande av den 15 mars 2016 omprövning av beslutet att inte befordra honom utifrån tilldelade befordringspoäng.
- 16 Befordringskommittén rekommenderade genom yttrande av den 7 april 2016 tillsättningsmyndigheten att bekräfta sitt beslut att inte befordra sökanden, av det skälet att han, med beaktande av dessa nya befordringspoäng och dem som tilldelats genom den tidsproportionerliga åtgärden, uppnådde den minsta nivå som krävdes för att vara befordringsbar tjänsteman, då den nivån fastställdes till 8 poäng, först den 1 juli 2015, vilket var en senare tidpunkt än den vid vilken han överfördes till parlamentet, den 16 mars 2015.
- 17 Genom beslut av den 11 maj 2016, som kommunicerades sökanden den 20 maj 2016, beslutade tillsättningsmyndigheten att inte befordra honom för året 2015 av de skäl som anförts i yttrandet från befordringskommittén, fogat till beslutet (nedan kallat det angripna beslutet).

- 18 Den 13 juli 2016 beslutade kommittén för behandling av klagomål vid Europeiska unionens domstol vidare att det inte längre fanns anledning att pröva sökandens klagomål av den 10 februari 2016 av det skälet att klagomålet förlorat sin ändamålsenliga verkan efter det att han tilldelats befordringspoäng för år 2014 och till följd av det angripna beslutet, enligt vilket han skulle vägras befordran trots denna tilldelning av poäng.
- 19 Sökanden gav den 22 juli 2016 in ett klagomål mot det angripna beslutet, vilket avslogs den 6 oktober 2016 (nedan kallat beslutet att avslå klagomålet). Beslutet att avslå klagomålet delgavs sökanden samma dag.
- 20 Sökanden befordrades – genom parlamentets beslut av den 25 oktober 2016 – retroaktivt med verkan från den 1 januari 2016 till lönegrad AD 10, löneklass 1.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 21 Sökanden har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 13 januari 2017.
- 22 Efter det att sökanden lämnat en begäran därom enligt artikel 66 i tribunalens rättegångsregler, har tribunalen underlåtit att nämna sökandens namn och andra uppgifter rörande honom i den offentliga versionen av denna dom.
- 23 Då parterna inte begärt att tribunalen ska hålla någon muntlig förhandling enligt artikel 106.1 i rättegångsreglerna har tribunalen (nionde avdelningen), som anser sig ha tillräckliga upplysningar om målet utifrån handlingarna i akten, beslutat att i enlighet med artikel 106.3 i rättegångsreglerna avgöra målet utan att inleda det muntliga förfarandet.
- 24 Sökanden har yrkat att tribunalen ska
- ogiltigförklara det angripna beslutet och, i den mån det är nödvändigt, beslutet om avslag på klagomålet,
 - förplikta Europeiska unionens domstol att ersätta sökandens sakskada, och
 - förplikta Europeiska unionens domstol att ersätta rättegångskostnaderna.
- 25 Europeiska unionens domstol har yrkat att tribunalen ska
- ogilla talan, och
 - förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

Yrkandet om ogiltigförklaring

- 26 Enligt fast rättspraxis får yrkanden om ogiltigförklaring som formellt riktas mot ett beslut om avslag på ett klagomål, i det fall att beslutet saknar självständigt innehåll, till följd att den rättsakt som är föremål för klagomålet prövas av tribunalen (dom av den 17 januari 1989, Vainker/parlamentet, 293/87, EU:C:1989:8, punkt 8, och dom av den 6 april 2006, Camós Grau/kommissionen, T-309/03,

EU:T:2006:110, punkt 43). Då beslutet om avslag på klagomålet i förevarande fall saknar självständigt innehåll då det inte i sak innefattar något mer än en bekräftelse av det angripna beslutet, ska talan anses riktad mot det angripna beslutet.

- 27 Sökanden har åberopat två grunder till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring. Den första är att artikel 45 i tjänsteföreskrifterna har åsidosatts. Den andra är att likabehandlingsprincipen och principen om att ställningen som tjänsteman inom unionen ska betraktas som en helhet har åsidosatts.

Grunden avseende åsidosättande av artikel 45 i tjänsteföreskrifterna

- 28 Sökanden har gjort gällande att det angripna beslutet antagits med åsidosättande av artikel 45 i tjänsteföreskrifterna, såsom den tolkats i rättspraxis och implementerats genom Europeiska unionens domstols interna regler om befordran.
- 29 Sökanden har gjort gällande att det följer av denna rättspraxis och av dessa interna regler att när en tjänsteman kan befordras under det år han eller hon överförs från en institution till en annan är den behöriga tillsättningsmyndigheten den hos ursprungsinstitutionen, och det system för befordran som ska tillämpas är det som upprättats av den institutionen, även om tjänstemannen överförs till en annan institution före det datum då hans eller hennes eventuella befordran sker. Härav följer enligt sökanden i förevarande mål att sökanden skulle anses ha uppnått referensnivån för befordran den 1 juli 2015 och att han borde ha befordrats från och med den dagen av Europeiska unionens domstol, trots att han överförts till parlamentet den 16 mars 2015.
- 30 Sökanden har tillagt att ett beaktande av de fiktiva befordringspoängen efter den 16 mars 2015 inte utgör någon jämförelse mellan hans meriter och dem som hans nya kollegor vid parlamentet har och för vilka Europeiska unionens domstol saknar behörighet att fastställa. Det system för befordran som inrättats i Europeiska unionens domstol, grundat på den tidsproportionerliga åtgärden, gör det nämligen möjligt att beakta de befordringspoäng som ackumulerats under befordringsåret, vilka ges enbart på grundval av de befordringspoäng som redan tilldelats under det år som föregått befordringsåret, då sökanden var tjänsteman vid Europeiska unionens domstol, vilket innebär att hans meriter jämförts med andra tjänstemän vid den institutionen.
- 31 Europeiska unionens domstol har inledningsvis understrukit att sökanden inte har bestritt lagenligheten av det system för befordran som tillämpats utifrån artikel 45 i tjänsteföreskrifterna. Den har vidare anført att tjänsteföreskrifterna inte ger någon rätt till befordran ens till tjänstemän som uppfyller alla villkor för att kunna befordras. Europeiska unionens domstol har tillagt att ett åläggande för tillsättningsmyndigheten att tilldela befordringspoäng till en tjänsteman som överförts efter den tidpunkt då denna överföring skedde skulle innebära ett krav på denna tillsättningsmyndighet att fortsätta att göra en jämförande undersökning av meriter efter dagen för överföring, vilket varken är förenligt med de interna reglerna om befordran eller med rättspraxis på området. Domstolen har i sin duplik preciserat att den tidsproportionerliga åtgärden utgör en rättslig fiktion genom vilken de meriter som ackumuleras under enbart befordringsförfarandet omsätts till befordringspoäng inom ramen för den jämförelse som görs under samma förfarande. Europeiska unionens domstol har slutligen anført att sökandens argument, som framfördes för första gången i sökandens replik, avseende att inga meritpoäng tilldelats sökanden för perioden från den 1 januari till den 16 mars 2015, ska avvisas.
- 32 Tribunalen konstaterar inledningsvis att parterna är överens om att den institution som är behörig att besluta om befordran för sökanden under befordringsförfarandet 2015 är Europeiska unionens domstol, den institution som sökanden ursprungligen arbetat vid.

- 33 Det framgår nämligen av fast rättspraxis att det enligt artikel 45 i tjänsteföreskrifterna är den tillsättningsmyndighet som tillhör den berördes ursprungsinstitution som är behörig att besluta om befordran under det år som en tjänsteman överförs från en institution till en annan (dom av den 28 juni 2011, Mora Carrasco m.fl./parlamentet, F-128/10, EU:F:2011:96, punkt 39, beslut av den 5 juli 2011, Alari/parlamentet, F-38/11, EU:F:2011:103, punkt 31, och beslut av den 12 december 2013, Debaty/rådet, F-47/13, EU:F:2013:215, punkt 22).
- 34 Parterna är vidare överens om den omständigheten att det system för befordran som ska tillämpas av Europeiska unionens domstol är dess eget befordringssystem, såsom det utformats genom ett flertal interna bestämmelser som redovisats i punkterna 2–8 ovan, vars lagenlighet för övrigt inte i sig bestritts av sökanden.
- 35 Det följer med nödvändighet av att det är tillsättningsmyndigheten vid ursprungsinstitutionen som är behörig att besluta om befordran för en tjänsteman under det år då han eller hon överförs och av att det på grundval av denna behörighet är nödvändigt att jämföra kollegor vid samma institution vid tidpunkten för denna jämförelse (se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 28 juni 2011, Mora Carrasco m.fl./parlamentet, F-128/10, EU:F:2011:96, punkt 35, och beslut av den 5 juli 2011, Alari/parlamentet, F-38/11, EU:F:2011:103, punkt 27) att den berörda ursprungsinstitutionen tillämpar sitt eget befordringssystem. Det kan vidare framhållas att tillämpningen av befordringssystemet vid ursprungsinstitutionen överenskommit av de administrativa chefernas kollegium i dess slutsatser av den 30 november 2011. Det framgår nämligen av dessa slutsatser, utan att det är nödvändigt att pröva om dessa är bindande, vilket parterna diskuterat, att ”den faktiska tidpunkten för befordran bestäms av befordringssystemet vid ursprungsinstitutionen”, vilket innebär att denna tidpunkt måste bestämmas med tillämpning av detta system.
- 36 Parterna är däremot oense om tillämpningen i förevarande mål av befordringssystemet vid Europeiska unionens domstol och, i synnerhet, av innebörden av den tidsproportionerliga åtgärden.
- 37 Det framgår av rättspraxis rörande befordran vid överföring till en annan institution att det är nödvändigt att jämföra meriterna för överförda tjänstemän med de tjänstemän som allttjämt var deras kollegor under året före överföringen. Tillsättningsmyndigheten kan nämligen i praktiken, vid prövningen av om en tjänsteman ska befordras med retroaktiv verkan från den 1 januari år N, endast göra en jämförande bedömning av tjänstemännens tidigare meriter, i synnerhet under år N-1, utifrån de betygsrapporter som lämnats för dessa tjänstemän under år N-1 och tidigare år (dom av den 28 juni 2011, Mora Carrasco m.fl./parlamentet, F-128/10, EU:F:2011:96, punkt 35, beslut av den 5 juli 2011, Alari/parlamentet, F-38/11, EU:F:2011:103, punkt 27, och beslut av den 12 december 2013, Debaty/rådet, F-47/13, EU:F:2013:215, punkt 23).
- 38 Det framgår vidare av denna rättspraxis att befordran beslutas retroaktivt, med verkan från en tidpunkt då den berörde tjänstemannen tillhörde den institution som är behörig att besluta om befordran. Medgivandet av en befordran förutsätter nämligen att det finns en budgeterad tjänst tillgänglig som motsvarar den ifrågavarande lönegraden och varje institution fastställer självständigt hur många anställda den ska ha, enligt artikel 6 i tjänsteföreskrifterna, och motsvarande gäller för förteckningen över tillgängliga tjänster (se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 28 juni 2011, Mora Carrasco m.fl./parlamentet, F-128/10, EU:F:2011:96, punkt 37). Den institution som är behörig att besluta om befordran kan således befordra den berörda tjänstemannen endast vid en tidpunkt då den kan tillsätta en vakant tjänst, det vill säga under den period då tjänstemannen tillhör sagda institution.
- 39 För det andra föreskrivs, till skillnad från de befordringssystem som var i fråga i de mål som ledde fram till denna rättspraxis, i befordringssystemet för Europeiska unionens domstol att enligt den tidsproportionerliga åtgärden kan befordran inte bara ske den 1 januari, utan även på den första dagen i varje månad under år N och att man vid befordran under år N beaktar såväl befordringspoängen för år N-1 som dem som erhållits under år N.

- 40 Det ska icke desto mindre prövas om de befordringspoäng som ges under år N, vilka lämnas efter en jämförande undersökning beträffande år N, såsom Europeiska unionens domstol gjort gällande, eller om de följer efter en enkel fiktiv extrapolering av de meriter som uppnåtts under år N-1, såsom sökanden anför, endast kan ges så länge som berörd tjänsteman tillhör den institution som är behörig att göra en jämförande bedömning av tjänstemannens meriter och därmed besluta om befordran. Eftersom tilldelningen av befordringspoäng, i likhet med senare ingripanden av den partssammansatta befordringskommittén och av tillsättningsmyndigheten, utgör en del av befordringsförfarandet år N (se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 28 juni 2016, Kotula/kommissionen, F-118/15, EU:F:2016:138, punkt 55 och där angiven rättspraxis), i syfte att fastställa tidpunkten för befordran av berörd tjänsteman, kan dessa poäng endast ges fram till den tidpunkt då institutionen är behörig att jämföra sökandens meriter med meriterna för hans kollegor inom denna institution och får befordra honom, det vill säga i förevarande fall tidpunkten för överföringen av sökanden till parlamentet.
- 41 Det var således korrekt av Europeiska unionens domstol att i detta fall vägra att tilldela sökanden poäng inom ramen för befordringsförfarandet 2015 efter dagen för hans överföring till parlamentet den 16 mars 2015.
- 42 Europeiska unionens domstol har inte därigenom åsidosatt något av de skäl som legat till grund för den tidsproportionerliga åtgärden, som sökanden understrukt, vilket var att säkerställa en större grad av likabehandling mellan tjänstemän genom att minska den slumpmässiga effekten av när gränsen för befordran uppnås. Den ifrågakvarande likabehandlingen rör nämligen tjänstemän som uppnår gränsen för befordran den 1 januari under befordringsåret och de tjänstemän vid samma institution som uppnår den gränsen senare, och inte mellan tjänstemän som stannar kvar vid sin institution och tjänstemän som överförs till en annan.
- 43 Europeiska unionens domstol tillämpning i förevarande fall av den tidsproportionerliga åtgärden stöds vidare av beslut av den 12 december 2013, Debaty/rådet (F-47/13, EU:F:2013:215). Visserligen särskiljer, såsom sökanden med relevans påpekat, överföringen under befordringsförfarandet hans situation från sökanden i det mål som ledde fram till beslutet av den 12 december 2013, Debaty/rådet (F-47/13, EU:F:2013:215). I det målet hade sökanden överförts till en annan institution år 2011, före inledningen av år 2012, varför sökanden inte kunde komma i fråga för befordran. Emellertid är de skäl som anförts i detta beslut inte, såsom sökanden gjort gällande, irrelevanta i förevarande mål, eftersom Europeiska unionens personaldomstol där i sak har fastslagit, i likhet med vad som Europeiska unionens domstol gjort i det angripna beslutet, att tidpunkten för övergång avgör vilken institution som är behörig att besluta om befordran, men också med vilka tjänstemän som berörd tjänsteman ska jämföras i befordringshänseende samt vid vilken tidpunkt en befordran kan ske, det vill säga ett datum då tjänstemannen fortfarande är placerad vid den behöriga institutionen (beslut av den 12 december 2013, Debaty/rådet, F-47/13, EU:F:2013:215, punkterna 23 och 24).
- 44 Av vad som ovan anförts följer att talan inte ska bifallas på den första grunden. Det är därvid inte nödvändigt att pröva vad Europeiska unionens domstol anför om upptagande till sakprövning av det argument sökanden anförde för första gången i sin replik, nämligen att han inte tilldelats några poäng för perioden från den 1 januari till den 16 mars 2015. Det framgår nämligen av prövningen av den första grunden att Europeiska unionens domstol inte var skyldig att lämna sökanden några befordringspoäng för tiden efter 16 mars 2015. De antal poäng han kunde ha erhållit för perioden från den 1 januari till den 16 mars 2015 hade således inte varit tillräckligt för att han skulle uppnå den lägsta nivå som krävs för befordran, varför detta argument i alla händelser saknar verkan och därför ska lämnas utan avseende.

Grunden avseende åsidosättande av likabehandlingsprincipen och principen om att ställningen som tjänsteman inom unionen ska betraktas som en helhet

- 45 Sökanden har för det första gjort gällande att Europeiska unionens domstol genom att underlåta att befordra honom i praktiken har upphävt hans deltagande i befordringsförfarandet 2015 till följd av hans övergång till parlamentet, vilket innebär ett åsidosättande av principen att ställningen som unionstjänsteman ska betraktas som en helhet och av hans möjlighet att göra karriär. Han har, för det andra, gjort gällande att denna underlåtenhet att befordra honom även innefattar ett åsidosättande av likabehandlingsprincipen, då han enbart till följd av denna övergång behandlats på ett annat sätt än sina kollegor och ändå försatts i samma situation som han befann sig i året före sin övergång.
- 46 Europeiska unionens domstol har, för det första, anfört att principen att ställningen som unionstjänsteman ska betraktas som en helhet inte innebär att institutionerna måste använda sitt utrymme för skönsmässig bedömning på samma sätt och att detta aldrig kan innebära en skyldighet för en institution att besluta om befordran i strid med artikel 45 i tjänsteföreskrifterna. Den har, för det andra, understrukit att då dess skyldighet att jämföra meriter enligt artikel 45 i tjänsteföreskrifterna är ett uttryck för likabehandlingsprincipen, måste avfärdandet av grunden om åsidosättande av artikel 45 i tjänsteföreskrifterna leda till att invändningen om åsidosättande av likabehandlingsprincipen lämnas utan avseende. Den har tillagt att även om sökandens situation år 2014 var densamma som den för hans kollegor vid institutionen, förelåg det en väsentlig skillnad år 2015 på grund av hans övergång till parlamentet.
- 47 Enligt fast rättspraxis innebär principen om likabehandling att lika situationer inte får behandlas olika och att olika situationer inte får behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (dom av den 9 oktober 2008, Chetcuti/kommissionen, C-16/07 P, EU:C:2008:549, punkt 40, och dom av den 9 februari 1994, Lacruz Bassols/domstolen, T-109/92, EU:T:1994:16, punkt 87).
- 48 Det framgår också av fast rättspraxis att den jämförande prövning av meriter som föreskrivs i artikel 45 i tjänsteföreskrifterna är ett uttryck för likabehandlingsprincipen (se beslut av den 8 oktober 2015, Nieminen/rådet, T-464/14 P, EU:T:2015:787, punkt 38 och där angiven rättspraxis).
- 49 I förevarande fall har denna princip inte åsidosatts, då det förelåg en skillnad, år 2015, mellan sökandens situation och den situation som andra tjänstemän vid Europeiska unionens domstol, vilka var föremål för den jämförande undersökning som ska föregå en befordran, befann sig i. Till skillnad från andra tjänstemän hade sökanden överförts till en annan institution under det ifrågavarande befordringsförfarandet. Den period som Europeiska unionens domstol hade att beakta inom ramen för den jämförande bedömningen av sökanden och hans kollegor vid samma institution och i syfte att tilldela befordringspoäng kunde, för år 2015, endast begränsas till perioden från den 1 januari till den 15 mars 2015. Det är således likgiltigt om, vilket sökanden påstått, han befunnit sig i samma situation som sina kollegor som också var tjänstemän vid Europeiska unionens domstol år 2014, vilket gäller så mycket mer som sökanden inte alls gjort gällande att han diskriminerats vid tilldelningen av befordringspoäng för år 2014. Det kan tilläggas, som svar på påståendet att det skulle finnas risk för godtycklighet vid institutionernas bestämmande av tidpunkt för övergången och därmed en risk för maktmissbruk, att denna risk inte belagts på minsta vis och att den, i alla händelser, väsentligen har begränsats såväl genom den tidsproportionerliga åtgärden som genom att initiativet till en övergång är tjänstemannens eget samt att det krävs en gemensam överenskommelse mellan två institutioner för att fastställa tidpunkten för övergången.
- 50 Denna åtskillnad i behandling till följd av en interinstitutionell övergång leder inte heller till något åsidosättande av principen om att ställningen som tjänsteman inom unionen ska betraktas som en helhet.

- 51 Det framgår visserligen av fast rättspraxis att principen om att ställningen som tjänsteman inom unionen ska betraktas som en helhet, vilken stadfästs i artikel 9.3 i Amsterdamfördraget, innebär att alla tjänstemän vid alla institutioner ska lyda under samma tjänsteföreskrifter och därmed under samma bestämmelser (se, för ett motsvarande synsätt, beslut av den 11 oktober 2012, Cervelli/kommissionen, T-622/11 P, EU:T:2012:538, punkt 25 och där angiven rättspraxis). Sökanden har emellertid inte i förevarande mål – genom att göra gällande att hans övergång från en institution till en annan lett till att han utestängts från att delta i befordringsförfarandet 2015 och att denna princip därmed åsidosatts – klandrat Europeiska unionens domstol för att ha tillämpat andra bestämmelser än parlamentets, och än mindre gjort gällande att dessa två institutioner skulle ha antagit olika interna regler för befordran. Han har däremot klandrat den för att inte fullt ut ha tillämpat sina egna bestämmelser och, i synnerhet, den tidsproportionerliga åtgärden, som om han alltjämt vore tjänsteman vid den institutionen. Sökanden har således genom sina argument inte gjort gällande att Europeiska unionens domstol har underlåtit att iaktta principen om att ställningen som tjänsteman inom unionen ska betraktas som en helhet. Invändningen att denna princip åsidosatts kan således inte vinna framgång.
- 52 Det kan tilläggas att detta gäller även om sökandens argument skulle tolkas så, att han gör gällande att Europeiska unionens domstol skulle ha bestraffat honom för hans övergång till parlamentet.
- 53 Det framgår visserligen av rättspraxis att det ankommer på institutionerna att försäkra sig om dels att mobiliteten inte påverkar tjänstemännens karriärutveckling, dels att överförda tjänstemän inte bestraffas inom ramen för befordringsförfarandet (se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 3 oktober 2000, Cubero Vermurie/kommissionen, T-187/98, EU:T:2000:225, punkterna 68 och 69, och dom av den 18 september 2013, Scheidemann/kommissionen, F-76/12, EU:F:2013:132, punkt 29). Det kan konstateras att sökanden hade uppnått gränsen för befordran den 1 juli 2015, vilket skulle ha gjort det möjligt för honom att föras upp i förteckningen över tjänstemän som kunde befordras, om han alltjämt varit tjänsteman vid Europeiska unionens domstol och att han befordrades till lönegrad AD 10 av parlamentet först från den 1 januari 2016.
- 54 Unionsdomstolen har emellertid i flera domar betonat betydelsen av varje institutions självständighet som arbetsgivare, och har underkänt argument som har anförts avseende unionens gemensamma offentliga förvaltning. Härav följer att en tjänsteman som överförs till en annan institution inte kan förvänta sig tillämpning av samma befordringsbestämmelser som de mer förmånliga sådana som tillämpats av hans ursprungsinstitution för att göra gällande att han bestraffats i befordringshänseende till följd av sin övergång (se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 5 juli 2011, V/parlamentet, F-46/09, EU:F:2011:101, punkt 135 och där angiven rättspraxis).
- 55 Vidare, och i alla händelser, framgår det även av fast rättspraxis att tjänsteföreskrifterna inte ger upphov till någon rätt till befordran, ens till tjänstemän som uppfyller alla villkor för att kunna befordras, däribland att de uppnått miniminivån för befordran (se dom av den 31 maj 2005, Dionyssopoulou/rådet, T-284/02, EU:T:2005:188, punkt 19 och där angiven rättspraxis, se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 14 juli 2011, Praskevicius/parlamentet, F-81/10, EU:F:2011:120, punkt 51). Tilldelning av befordringspoäng fastställer nämligen inte definitivt institutionens inställning vid utgången av ett befordringsförfarande eftersom tillsättningsmyndigheten behåller sitt utrymme för skönsmässig bedömning och inte är bunden av de befordringspoäng som tilldelats av direktörer eller enhetschefer, och heller inte av referensnivån eller samrådskommittén för befordran (se, när det gäller befordringssystemet vid Europeiska unionens domstol, dom av den 11 december 2003, Breton/domstolen, T-323/02, EU:T:2003:340, punkterna 48 och 50). Det följer således inte av den omständigheten att sökanden skulle ha uppnått lägstanivån för befordran den 1 juli 2015 om han alltjämt varit tjänsteman vid Europeiska unionens domstol att han med nödvändighet skulle ha befordrats vid den tidpunkten. Det kan således heller inte göras gällande att han fått vidkännas någon försenad befordran och, därmed, heller inte någon bestraffning för att han övergått till parlamentet. Talan ska således inte bifallas på den andra grunden.

56 Följaktligen ska yrkandet om ogiltigförklaring lämnas utan bifall.

Skadeståndsyrkandet

- 57 Sökanden har yrkat ersättning för den sakskada han lidit till följd av de rättsstridigheter som gjorts gällande inom ramen för de två grunder som anförts till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring. Han har preciserat att den sakskada han lidit i princip motsvarar skillnaden mellan den lön han skulle ha fått mellan den 1 juli och den 31 december 2015 om han befordrats till lönegrad AD 10 den 1 juli 2015 och den lön han faktiskt fått mellan den 1 juli 2015 och den 1 januari 2016, då han befordrades till lönegrad AD 10. Han har vidare gjort gällande att det inte råder någon tvekan om att det är det ovannämnda rättsstridiga uppträdandet hos Europeiska unionens domstol som har lett till denna skada för honom. Sökanden har i sin replik tillagt att hans befordran den 1 juli 2015 ska beaktas retroaktivt vad gäller tidpunkten för hans placering i löneklass 2 i lönegrad AD 10.
- 58 Europeiska unionens domstol har anført att sökandens skadeståndsyrkande ska lämnas utan bifall. Sökanden har, för det första, inte preciserat omfattningen av sitt yrkande, utan enbart begränsat sig till att ange en beskrivning av påstådda konsekvenser som skulle följa av en eventuell ogiltigförklaring. För det andra ska skadeståndsyrkandet lämnas utan bifall eftersom det förutsätter ett bifall till yrkandet om ogiltigförklaring, som i förevarande mål ska lämnas utan bifall. För det tredje är den påstådda skadan inte säker, eftersom de löneutbetalningar som avses i skadeståndsyrkandet i själva verket omfattas av de konsekvenser som för Europeiska unionens domstol följer på en eventuell dom om ogiltigförklaring.
- 59 Enligt fast rättspraxis förutsätter, inom ramen för en talan om skadestånd och ränta från en tjänsteman eller tillfälligt anställd, unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar för rättsstridigt handlande av en unionsinstitution att flera villkor är uppfyllda, nämligen att det handlande som läggs institutionen till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan handlandet och den återopade skadan. När ett av dessa villkor inte är uppfyllt ska talan lämnas utan bifall i sin helhet, utan att det är nödvändigt att pröva om övriga villkor för utomobligatoriskt ansvar är uppfyllda (dom av den 1 juni 1994, kommissionen/Brazzelli Lualdi m.fl., C-136/92 P, EU:C:1994:211, punkt 42, och dom av den 17 maj 2017, PG/Frontex, T-583/16, ej publicerad, EU:T:2017:344, punkt 97).
- 60 Såsom Europeiska unionens domstol framhållit grundas skadeståndsyrkandet enbart på samma rättsstridigheter som påståtts inom ramen för de två grunderna för ogiltigförklaring. Då talan inte bifallits på dessa grunder är villkoret om rättsstridighet inte uppfyllt. Skadeståndsyrkandet om ersättning ska därför lämnas utan bifall. Det har i alla händelser framställts för tidigt, och detta även om villkoret om rättsstridighet skulle ha varit uppfyllt i förevarande mål, eftersom en ogiltigförklaring av det angripna beslutet till följd av denna rättsstridighet inte skulle innebära någon rätt för sökanden till befordran (se, för ett motsvarande synsätt, beslut av den 3 maj 2017, De Nicola/EIB, T-71/16 P, ej publicerat, EU:T:2017:307, punkt 24 och där angiven rättspraxis; se även punkt 55 ovan).
- 61 Härav följer att talan i sin helhet ska lämnas utan bifall.

Rättegångskostnader

- 62 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Europeiska unionens domstol har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, ska domstolens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (nionde avdelningen)

följande:

- 1) **Talan ogillas.**
- 2) **RL ska ersätta rättegångskostnaderna.**

Gervasoni

Kowalik-Bańczyk

Mac Eochaidh

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 14 december 2017.

Underskrifter